

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΤΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ (DECISION)

Προσφυγή αριθ. 75627/13

Καλλιόπη ΜΠΟΥΚΗ

κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (πρώτο τμήμα), συνεδριάζοντας στις 16 Δεκεμβρίου 2020 σε επιτροπή, η σύνθεση της οποίας έχει ως εξής:

Erik Wennerström, *πρόεδρος*,

Λίνος-Αλέξανδρος Σισιλιάνος,

Lorraine Schembri, *δικαστές*,

και Renata Degener, *αναπληρώτρια γραμματέας τμήματος*,

Λαμβάνοντας υπόψη την πιο πάνω προσφυγή που κατατέθηκε στις 26 Νοεμβρίου 2013,

Λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις οι οποίες υποβλήθηκαν από την εναγόμενη κυβέρνηση και εκείνες οι οποίες υποβλήθηκαν σε απάντηση από την προσφεύγουσα,

Αφού διασκέφθηκε, εκδίδει την ακόλουθη απόφαση:

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

1. Η προσφεύγουσα, κυρία Καλλιόπη Μπούκη, είναι μία ελληνίδα υπήκοος που γεννήθηκε το 1928 και είναι κάτοικος Αναβύσσου. Εκπροσωπήθηκε από το Δικαστήριο από τον κ. Β. Χειρδάρη, δικηγόρο Αθηνών.

2. Η ελληνική κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπήθηκε από τους εντεταλμένους του αντιπροσώπου της, κύριο Κ. Γεωργιάδη, πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, και κυρία Α. Μαγριππή, δικαστική αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους,

Α. Οι συνθήκες της παρούσας υπόθεσης

3. Τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης, όπως αυτά εκτίθενται από τους διαδίκους, μπορούν να συνοψισθούν όπως ακολουθεί.

4. Στις 23 Μαρτίου 1965, ένα διάταγμα το οποίο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως ενέκρινε την επέκταση του ρυμοτομικού σχεδίου του Δήμου Αναβύσσου στην τοποθεσία Άγιος Νικόλαος. Ένας οικοδομικός συνεταιρισμός ήταν η αφορμή για την πρόταση παράτασης του σχεδίου αυτού και της έγκρισής του με διάταγμα.

5. Πριν από την δημοσίευση του διατάγματος, το δημοτικό συμβούλιο της Αναβύσσου είχε υιοθετήσει, στις 13 Δεκεμβρίου 1963 και στις 10 Φεβρουαρίου 1964, δύο αποφάσεις. Με την πρώτη, ανέφερε ότι ο δήμος συναινούσε στην εκπόνηση μιας μελέτης ενόψει της υλοποίησης της επέκτασης αυτής, χωρίς όμως τούτο να σημαίνει ότι παραιτείται από τα δικαιώματά του επί των δημοσίων χώρων και των αγροτικών δρόμων, και υπό την διπλή προϋπόθεση ότι ο συνεταιρισμός δεν θα αγόραζε αυτούς τους χώρους και τους δρόμους και ότι η επέκταση της ρυμοτόμησης θα ήταν επωφελής για τον δήμο. Με την δεύτερη, απάντησε στις αντιρρήσεις τις οποίες είχε καταθέσει μια ομάδα εννέα ιδιωτών, κυρίων θιγομένων ιδιοκτησιών, κατά της πρώτης απόφασης. Ούτε η προσφεύγουσα ούτε οι ανιόντες της συμμετείχαν στην ομάδα αυτή τα μέλη της οποίας διαμαρτύρονταν κατά της προσβολής που ελάμβανε χώρα κατά τους ισχυρισμούς τους στο δικαίωμα κυριότητάς τους από το σχέδιο χάραξης δρόμων επί των ιδιοκτησιών τους. Στην απάντησή του, το δημοτικό συμβούλιο πρότεινε να γίνουν δεκτές οι αντιρρήσεις των ιδιοκτητών και να ζητηθεί από τον συνεταιρισμό να τροποποιήσει την ρυμοτομία του σχεδίου πόλεως προκειμένου να αποφευχθεί η εξαφάνιση των ιδιοκτησιών αυτών.

6. Ο πατέρας της προσφεύγουσας ήταν ιδιοκτήτης ενός αγροτεμαχίου επιφανείας 8.840 τετραγωνικών μέτρων (m^2), δυνάμει ενός τίτλου κυριότητας που είχε παραχωρηθεί από την Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδας, ο οποίος χρονολογούνταν από τις 5 Σεπτεμβρίου 1961 και μεταγράφηκε στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Κερατέας.

7. Στις 14 Απριλίου 1965, ο πατέρας της προσφεύγουσας απεβίωσε.

8. Στις 30 Μαΐου 1966, μόλις έλαβαν γνώση του νέου ρυμοτομικού σχεδίου, ο σύζυγος της προσφεύγουσας και οκτώ ακόμη ιδιοκτήτες οι οποίοι εκτιμούσαν ότι η νέα αυτή ρυμοτόμηση τους έθιγε κατέθεσαν στον Δήμο Αναβύσσου μία έγγραφη διαμαρτυρία κατά του Υπουργείου Δημοσίων Έργων.

9. Στις 13 Φεβρουαρίου 1967, ο ειρηνοδίκης Λαυρίου επικύρωσε την μεταβίβαση της κυριότητας των τριών τετάρτων του πιο πάνω αναφερομένου αγροτεμαχίου στην προσφεύγουσα και στον σύζυγό της. Η μεταβίβαση αυτή ήταν το αποτέλεσμα ενός προικοσυμφώνου το οποίο είχε καταρτισθεί από τον πατέρα της προσφεύγουσας υπέρ της τελευταίας. Η απόφαση του ειρηνοδίκη μεταγράφηκε στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Κερατέας στις 14 Αυγούστου 1967.

10. Στις 13 Μαρτίου 1969, η προσφεύγουσα αποδέχθηκε με συμβολαιογραφική πράξη την διαθήκη του πατέρα της, δυνάμει της οποίας αυτή κληρονόμησε το απομένον ένα τέταρτο του αγροτεμαχίου. Η αποδοχή αυτή μεταγράφηκε επίσης στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου Κερατέας. Η μεταβίβαση της κυριότητας ίσχυσε αναδρομικά από την ημερομηνία θανάτου του πατέρα της προσφεύγουσας.

11. Στις 15 Απριλίου 1969, η προσφεύγουσα επώλησε 499 m² του ακινήτου της στον Γ.Σ.

12. στις 9 Ιουνίου 2006, μετά από αίτηση της προσφεύγουσας, το πολεοδομικό γραφείο Μαρκόπουλου εξέδωσε μία Πράξη (αριθ. 5/2006) Προσκύρωσης, Τακτοποίησης και Αναλογισμού Αποζημίωσης. Στις 20 Νοεμβρίου 2006, η πράξη αυτή εγκρίθηκε από τον Νομάρχη Ανατολικής Αττικής και κατέστη συνεπώς τελεσίδικη και εκτελεστή. Αυτή οριοθετούσε το ακίνητο της προσφεύγουσας και τα όμορα ακίνητα και όριζε για έκαστο την επιφάνεια για την οποία έπρεπε να υπολογιστεί η αποζημίωση της απαλλοτρίωσης που έκαστος ιδιοκτήτης όφειλε να καταβάλει σε εκείνους ένα τμήμα της ιδιοκτησίας των οποίων του μεταβιβαζόταν. Έτσι, η προσφεύγουσα όφειλε να καταβάλει στον Δήμο Αναβύσσου και στους γείτονές της αποζημιώσεις οι οποίες αντιστοιχούσαν σε μία επιφάνεια 363,52 m² και δικαιούνταν να λάβει από αυτούς αποζημιώσεις οι οποίες αντιστοιχούσαν σε μία επιφάνεια 1.637,32 m².

13. Στις 11 Αυγούστου 2008, η προσφεύγουσα ζήτησε από το μονομελές πρωτοδικείο Αθηνών να ορίσει την προσωρινή τιμή μονάδος της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης, την οποία υπολόγιζε σε 1.200 ευρώ (EUR) ανά τετραγωνικό μέτρο. Η αποζημίωση αυτή έπρεπε να της καταβληθεί από τους ιδιοκτήτες οι οποίοι ωφελούνταν από την τακτοποίηση κατόπιν της τροποποίησης του σχεδίου πόλεως.

14. Κατά την συζήτηση, οι αντίδικοι της προσφεύγουσας υποστήριζαν ότι αυτή είχε παραιτηθεί από το δικαίωμα αποζημίωσής της και ότι ασκούσε

καταχρηστικά τα δικαιώματά της. Οι αντίδικοι ισχυρίστηκαν ότι η επιφάνεια για την οποία η προσφεύγουσα αξίωνε αποζημίωση αποτελούνταν από εδαφικά τμήματα πάνω στα οποία είχαν χαραχθεί δρόμοι και ότι ο πατέρας της προσφεύγουσας δεν είχε διατυπώσει αντίρρηση κατά της συμπερίληψης των εκτάσεων αυτών στο σχέδιο πόλεως, δεδομένου ότι η νέα ρυμοτόμηση αξιοποιούσε τα ακίνητα όλων των ιδιοκτητών του τομέα.

15. Με την με αριθμό 624/2009 απόφαση, το μονομελές πρωτοδικείο απέρριψε τους ισχυρισμούς των αντιδίκων και όρισε την προσωρινή τιμή μονάδος της αποζημίωσης σε 500 EUR/m².

16. Στις 14 Νοεμβρίου 2009, η προσφεύγουσα κατέθεσε ενώπιον του εφετείου Αθηνών μία αίτηση ορισμού της οριστικής τιμής μονάδος της αποζημίωσης της απαλλοτρίωσης, την οποία υπολόγιζε σε 1.200 EUR/m². Οι αντίδικοι κατέθεσαν επίσης αιτήσεις με τις οποίες αυτοί επαναλάμβαναν τους ισχυρισμούς που είχαν παρουσιάσει στον πρώτο βαθμό.

17. Με την με αριθμό 6098/2011, το εφετείο κήρυξε απαράδεκτη την αίτηση ορισμού της οριστικής τιμής μονάδος της αποζημίωσης, κρίνοντας ότι η προσφεύγουσα δεν είχε ενεργητική νομιμοποίηση. Παρατήρησε ότι το εν λόγω ακίνητο δεν ανήκε πλέον στην προσφεύγουσα αλλά στον Δήμο Αναβύσσου, ο οποίος είχε αποκτήσει την ιδιοκτησία αυτοδικαίως με την δημοσίευση του διατάγματος της 23 Μαρτίου 1965.

18. Ειδικότερα, το εφετείο υπογράμμισε ότι ο ίδιος ο συνεταιρισμός ήταν εκείνος ο οποίος ανέλαβε την πρωτοβουλία να εντάξει μέσα στο σχέδιο πόλεως της Αναβύσσου τον τομέα στον οποίο βρισκόταν το εν λόγω ακίνητο και άλλες ιδιοκτησίες και να ζητήσει την έγκριση του σχεδίου αυτού και ότι ο συνεταιρισμός και έκαστο από τα μέλη του είχαν τότε παραιτηθεί ρητώς από τα δικαιώματα κυριότητάς τους επί όλων των γηπέδων τα οποία προορίζονταν για την δημιουργία δημοσίων χώρων, όπως οι δρόμοι και οι πλατείες.

19. Παρατηρώντας ότι, μέχρι την δημοσίευση του διατάγματος της 23 Μαρτίου 1965 που ενέκρινε το σχέδιο πόλεως, ούτε ο πατέρας της προσφεύγουσας ούτε η ίδια ούτε ο σύζυγος της τελευταίας, οι οποίοι ισχυρίζονταν ότι ασκούσαν τις πράξεις νομής επί του ακινήτου από το 1958, δεν αντιτάχθηκαν στην έγκριση αυτή με οποιονδήποτε τρόπο, έκρινε ότι έπρεπε να εξαχθεί το αμάχητο τεκμήριο ότι ο πατέρας της προσφεύγουσας είχε παραιτηθεί από όλα τα δικαιώματα επί των εκτάσεων οι οποίες προορίζονταν για την δημιουργία κοινόχρηστων χώρων. Κατέληξε ότι οι εκτάσεις αυτές είχαν

μεταβιβαστεί στον Δήμο Αναβύσσου, αυτοδικαίως και χωρίς να ήταν αναγκαίο να ακολουθηθεί μία άλλη διαδικασία, σύμφωνα με τις διατάξεις του διατάγματος 690/1948 και με τα άρθρα 966 έως 968 του Αστικού Κώδικα.

20. Το εφετείο τόνισε ότι οι συναφείς διατάξεις του διατάγματος 690/1948 δεν ήταν αντίθετες προς την προστασία της ιδιοκτησίας η οποία προστατεύεται από το άρθρο 17 του Συντάγματος, διότι αυτές δεν επέβαλαν μία απαλλοτρίωση πραγμάτων που καθίσταντο κοινόχρηστα πράγματα, δεδομένου ότι η απώλεια της κυριότητας ήταν το αποτέλεσμα της ελεύθερης βούλησης του κυρίου ο οποίος επέσπευσε την διαδικασία, με την ευρεία έννοια του όρου, της έγκρισης του σχεδίου πόλεως – και τούτο, ακόμη και στις περιπτώσεις στις οποίες η βούληση αυτή ήταν σιωπηρή και εξαγόταν από πράξεις ή παραλείψεις του κυρίου, όπως συνέβαινε εν προκειμένω. Στηρίχθηκε ως προς τούτο στις αποφάσεις με αριθμούς 889/1994 και 744/1987 (ολομέλεια) του Συμβουλίου της Επικρατείας,

21. Στις 2 Μαΐου 2012, η προσφεύγουσα προσέφυγε ενώπιον του Αρείου Πάγου με μία αίτηση αναίρεσης της απόφασης αυτής. Αυτή επικαλέστηκε ιδίως το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης και το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

22. Υποστήριζε ότι η κρίση των δικαστών του εφετείου σύμφωνα με την οποία αυτή είχε απολέσει τα δικαιώματα κυριότητάς της επί του εν λόγω ακινήτου ήταν εσφαλμένη και πλημμελώς αιτιολογημένη. Ισχυριζόταν, κατά πρώτο λόγο, ότι οι δικαστές δεν είχαν εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο ο πατέρας της ή η ίδια θα μπορούσαν, πριν τις 23 Μαρτίου 1965, ήτοι την ημερομηνία δημοσίευσης του διατάγματος που όρισε το νέο σχέδιο πόλεως, να έχουν γνώση της ύπαρξης και του περιεχομένου του διατάγματος αυτού, και συνεπώς να αντιταχθούν σε αυτό, και, κατά δεύτερο λόγο, ότι ούτε ο πατέρας της ούτε η ίδια υπήρξαν ποτέ μέλη του συνεταιρισμού ο οποίος είχε ζητήσει την επίσπευση της δημοσίευσης του διατάγματος και ότι οι δικαστές δεν ανέφεραν τον λόγο για τον οποίο κατέληξαν σε διαφορετικό συμπέρασμα,

23. Με την από 12 Απριλίου 2013 και με αριθμό 664/2013 απόφασή του, η οποία θεωρήθηκε στις 27 Μαΐου 2013, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αίτηση της προσφεύγουσας.

24. Σε έναν πρώτο χρόνο, ο Άρειος Πάγος υπενθύμισε την νομολογία του και παρείχε μία λεπτομερή ερμηνεία των διατάξεων που είχαν εφαρμογή στην χάραξη των σχεδίων πόλεως και των κοινοχρήστων χώρων, και ιδίως του άρθρου 1 του διατάγματος 690/1948. Εξήγησε ότι το αμάχητο τεκμήριο το οποίο μνημονεύεται στο άρθρο αυτό είχε εφαρμογή μόνον αν: (α) οι κύριοι εκτάσεων που ορίζονται

μέσα στο σχέδιο πόλεως ως κοινόχρηστοι χώροι είχαν ζητήσει την επίσπευση της έγκρισης του σχεδίου, (β) οι επισπεύσαντες ήταν κύριοι των εκτάσεων που περιλαμβάνονται μέσα στο σχέδιο πόλεως την ημερομηνία εφαρμογής της εσπευσμένης διαδικασίας (και όχι αναγκαστικά την ημερομηνία έγκρισης του σχεδίου), και (γ) η διοίκηση είχε αποδεχθεί την χάραξη του σχεδίου πόλεως η οποία προτάθηκε από τους κυρίους όσον αφορά τους κοινόχρηστους χώρους. Υπογράμμισε ότι οι ιδιοκτήτες οι οποίοι δεν είχαν ζητήσει την εσπευσμένη έγκριση του σχεδίου διατηρούσαν όλα τα δικαιώματά τους, μεταξύ των οποίων και το δικαίωμα να αντιταχθούν στην έγκριση, εφόσον θεωρούσαν ότι δεν υπήρχε λόγος που να δικαιολογεί την απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας τους.

25. Τόνισε, ότι με την έκφραση «οι επισπεύσαντες», ο νομοθέτης δεν υπήγαγε την εφαρμογή του τεκμηρίου στην «κατάθεση μιας τυπικής αίτησης» έγκρισης του σχεδίου στην διοίκηση: αφ'ής στιγμής ο κύριος δεν είχε εκφράσει την αντίθεσή του εγγράφως, η ρητή ή η σιωπηρή διατύπωση της βούλησής του επαρκούσε.

26. Στην συνέχεια, έκρινε ότι, απορρίπτοντας το αίτημα της προσφεύγουσας για τον λόγο ότι αυτή είχε παραιτηθεί σιωπηρώς από τα δικαιώματά της και συνεπώς στερείτο ενεργητικής νομιμοποίησης, το εφετείο είχε ορθά ερμηνεύσει και εφαρμόσει το άρθρο 1 του διατάγματος 690/1948 και τα άρθρα 966 έως 968 του Αστικού Κώδικα. Υπενθύμισε ότι δεν είχε αρμοδιότητα να επανεξετάσει τα πραγματικά περιστατικά που έγιναν δεκτά από το εφετείο και ότι το τελευταίο είχε διαπιστώσει ότι ούτε η προσφεύγουσα ούτε ο πατέρας της είχαν αμφισβητήσει την έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως και ότι αυτοί δεν αντιτάχθηκαν σε αυτό πριν τις 23 Μαρτίου 1965, γεγονός το οποίο επέσυρε την εφαρμογή του αμάχητου τεκμηρίου ότι αυτοί είχαν παραιτηθεί από τα δικαιώματά τους.

27. Ο Άρειος Πάγος έκρινε επίσης ότι δεν μπορούσε να εξετάσει τους ισχυρισμούς της προσφεύγουσας σύμφωνα με τους οποίους ο πατέρας της και η ίδια αγνοούσαν ότι το νέο σχέδιο πόλεως είχε δημοσιευθεί και εγκριθεί και δεν ήταν μέλη του συνεταιρισμού ο οποίος είχε ζητήσει την εσπευσμένη έγκρισή του, δεδομένου ότι οι ισχυρισμοί αυτοί αφορούσαν την ουσία της υπόθεσης και δεν μπορούσαν να αποτελέσουν αντικείμενο αναιρετικού ελέγχου.

Β. Το εφαρμοστέο εθνικό δίκαιο και η πρακτική

28. Το άρθρο 1 του διατάγματος 690/1948 προβλέπει τα ακόλουθα:

«1. Οι κοινόχρηστοι χώροι (πλατείες, οδοί, άλση, κήποι κλπ.) (...), θεωρούνται περιελθόντες εις την κοινή χρήση από της εγκρίσεως του καθορίσαντος τούτους σχεδίου του συνοικισμού, είτε επεβλήθη εις τους άνω επισπεύσαντας την έγκριση η υποχρέωσις της παραιτήσεως αυτών από της κυριότητος, νομής και κατοχής των χώρων τούτων, ασχέτως αν εξεπληρώθη αυτή ή όχι, είτε δεν επεβλήθη μεν τοιαύτη υποχρέωσις, η επιδιωχθείσα όμως παρά τούτων έγκρισις του σχεδίου είχε ως αναγκαίο, κατ' αμάχητο τεκμήριον, επακολούθημα την, κατ' ελευθέρα βούλησιν αυτών, παραίτησή των από της κυριότητος, νομής και κατοχής των υπό των ως άνω χώρων καταλαμβανόμενων γηπέδων (...).

(...)

4. Οι διατάξεις των παραγράφων 1 και 2 δεν ισχύουν εάν οι κοινόχρηστοι χώροι καταλαμβάνουν ακίνητα μη ανήκοντα εις τους επισπεύσαντας την έγκριση του σχεδίου, δια την αποζημίωση των οποίων (...) υπόχρεοι ορίζονται οι επισπεύσαντες την έγκριση του σχεδίου.»

29. Όταν η έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως έχει αποτελέσει το αντικείμενο μιας αίτησης επίσπευσης εκ μέρους ιδιωτών ή εκ μέρους διαδίκων, όπως οι συνεταιρισμοί ή κατασκευαστικές επιχειρήσεις, οι οποίοι σχεδιάζουν να εκμεταλλευθούν τις συγκεκριμένες εκτάσεις, καμία αποζημίωση δεν οφείλεται για τους χώρους των οποίων η περιέλευση στην κοινή χρήση (δημόσιες πλατείες, οδοί, άλση και κήποι) απορρέει από την μόνη ενέργεια της έγκρισης του σχεδίου πόλεως (εφετείο Θεσσαλονίκης, απόφαση αριθ. 2519/2005). Ο λόγος είναι ότι τεκμαίρεται ότι, ζητώντας την έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως, οι ενδιαφερόμενοι ιδιώτες παραιτήθηκαν από την κυριότητα, την νομή και την χρήση των τμημάτων των εκτάσεων τα οποία προορίζονταν να μετατραπούν σε κοινόχρηστους χώρους: χωρίς την παραίτηση αυτή, η έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως και η δημιουργία αυτών των χώρων δεν θα ήταν δυνατές (Άρειος Πάγος, αποφάσεις αριθ. 163/1995 και 473/1995). Αυτό το τεκμήριο εφαρμόζεται επίσης έναντι των διαδόχων των επισπευσάντων (Άρειος Πάγος, αποφάσεις αριθ. 628/1971, 927/1972, 192/1973, 461/1980, 228/1983 και 2059/1984).

30. Τα εφαρμοστέα εν προκειμένω άρθρα του Αστικού Κώδικα είναι διατυπωμένα ως εξής:

Άρθρο 966

«Πράγματα εκτός συναλλαγής είναι τα κοινά σε όλους, τα κοινόχρηστα και τα προορισμένα για την εξυπηρέτηση δημόσιων, δημοτικών, κοινοτικών ή θρησκευτικών σκοπών.»

Άρθρο 967

«Πράγματα κοινής χρήσης είναι ιδίως τα νερά (...), οι δρόμοι, οι πλατείες (...).»

Άρθρο 968

«Τα κοινόχρηστα πράγματα, εφόσον δεν ανήκουν σε δήμο ή κοινότητα, ή ο νόμος δεν ορίζει διαφορετικά, ανήκουν στο δημόσιο.»

31. Τα εν προκειμένω εφαρμοστέα άρθρα του κώδικα των απαλλοτριώσεων, όπως αυτός ίσχυε κατά τον χρόνο των συμβάντων, όριζαν:

Άρθρο 26 - Δικαστική αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης

«1. Η αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης γίνεται με δικαστική απόφαση, κατά την ειδική διαδικασία που ορίζεται με τις διατάξεις του παρόντος (...)

11. Το δικαστήριο απέχει να εκδώσει απόφαση αναγνώρισης των δικαιούχων της αποζημίωσης:

α) εάν η κυριότητα του απαλλοτριωμένου ή άλλο εμπράγματο δικαίωμα επ' αυτού πιθανολογείται ότι ανήκει στο Δημόσιο (...).»

Άρθρο 27 - Διοικητική αναγνώριση των δικαιούχων της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης

«1. Η αναγνώριση του δικαιούχου της αποζημίωσης δύναται να ενεργείται και διοικητικώς, εφόσον έχει προσδιορισθεί, ή εξωδίκως η τιμή μονάδας. Η διοικητική αναγνώριση χωρεί εφόσον η απαλλοτρίωση έχει κηρυχθεί κατά τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 1, υπόχρεο προς πληρωμή είναι το Δημόσιο ή νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου και η αξιούμενη αποζημίωση, με βάση την προσδιορισθείσα τιμή μονάδας, δεν υπερβαίνει το ποσό των δύο εκατομμυρίων δραχμών.
(...).»

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

32. Η προσφεύγουσα θεωρούσε τον εαυτό της θύμα παραβιάσεων του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου της Σύμβασης και του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

A. Επί της επικαλούμενης παραβίασης του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου

33. Η προσφεύγουσα παραπονείται για το ότι τα εθνικά δικαστήρια εφάρμοσαν ένα αμάχητο τεκμήριο δυνάμει του οποίου αυτά δέχθηκαν ότι ο πατέρας της δεν ήταν πλέον κύριος του επιδικου ακινήτου όταν αυτός της μεταβίβασε την κυριότητα. Ισχυρίζεται ότι, εξαιτίας της εφαρμογής αυτού του τεκμηρίου, απαλλοτριώθηκαν, για τους σκοπούς της δημιουργίας κοινοχρήστων χώρων, 1,637,32 m² της ιδιοκτησίας της, χωρίς αυτή να απαλλοτριωθεί. Βλέπει σε αυτό μία παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο είναι διατυπωμένο ως εξής:

«Παν φυσικόν ή νομικόν πρόσωπον δικαιούται σεβασμού της περιουσίας του. Ουδείς δύναται να στερηθή της ιδιοκτησίας αυτού εμμή δια λόγους δημοσίας ωφελείας και υπό τους προβλεπομένους, υπό του νόμου και των γενικών αρχών του διεθνούς δικαίου όρους.

Αι προαναφερόμεναι διατάξεις δεν θίγουσι το δικαίωμα παντός Κράτους όπως θέση εν ισχύϊ Νόμους ους ήθελε κρίνει αναγκαίους προς ρύθμισιν της χρήσεως αγαθών συμφώνως προς το δημόσιον συμφέρον ή προς εξασφάλισιν της καταβολής φόρων ή άλλων εισφορών ή προστίμων.»

34. Κατά πρώτο λόγο, η Κυβέρνηση καλεί το Δικαστήριο να κηρύξει την προσφυγή απαράδεκτη λόγω έλλειψης της ιδιότητας του θύματος εκ μέρους της προσφεύγουσας και μη εξάντλησης των εθνικών ενδίκων βοηθημάτων.

35. Το Δικαστήριο δεν εκτιμά αναγκαίο να ασχοληθεί με τις ενστάσεις της Κυβέρνησης, δεδομένου ότι η αιτίαση της προσφεύγουσας ήταν ούτως ή άλλως απαράδεκτη για τον λόγο που ακολουθεί.

36. Η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι εν προκειμένω δεν υπήρξε ούτε στέρηση της κυριότητας ούτε παρέμβαση στην άσκηση του δικαιώματος για σεβασμό της περιουσίας. Ισχυρίζεται ότι οι αποφάσεις του εφετείου και του Αρείου Πάγου στηρίζονταν πάνω στην διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα και ο πατέρας της είχαν παραιτηθεί ελευθέρως από το δικαίωμά τους στην ιδιοκτησία. Θεωρεί ότι ούτε η εφαρμογή της διάταξης η οποία προβλέπει την αυτοδίκαιη απόδοση στον δήμο ορισμένων τμημάτων του ακινήτου που προορίζονταν στην δημιουργία δημοσίων χώρων συνιστά μία στέρηση της κυριότητας ή μία παρέμβαση στην άσκηση του δικαιώματος για σεβασμό της περιουσίας: κατά τους ισχυρισμούς της, ζητώντας

την εσπευσμένη έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως όπου οι εκτάσεις αυτές ορίζονταν ως κοινόχρηστοι χώροι, η προσφεύγουσα είχε αποδεχθεί την κατάσταση αυτή.

37. Η Κυβέρνηση εκτιμά ότι, ακόμη και αν υπήρξε παρέμβαση στην άσκηση του δικαιώματος στον σεβασμό της περιουσίας, η παρέμβαση αυτή προβλέπεται από τον νόμο, και πιο συγκεκριμένα από το άρθρο 1 του διατάγματος 690/1948, και ανταποκρίθηκε σε ανάγκες δημοσίου συμφέροντος, ήτοι στην χωροθέτηση του αστικού περιβάλλοντος και στην αποφυγή του αδικαιολόγητου πλουτισμού των ιδιοκτητών οι οποίοι θα επωφελούνταν από την αστικοποίηση του τομέα. Προσθέτει ότι ο πατέρας της προσφεύγουσας είχε παραχωρήσει μόνον ορισμένα τμήματα της ιδιοκτησίας του, τα οποία ήταν χαμηλής αξίας και δεν αντιστοιχούσαν ούτε στο ένα έβδομο της συνολικής επιφανείας της ιδιοκτησίας του, και, συνεπώς, δεν υπήρξε προσβολή της αρχής της αναλογικότητας. Τονίζει ότι η αξία των υπολοίπων έξι εβδόμων αυξήθηκε σημαντικά από το γεγονός της συμπερίληψής τους μέσα στο σχέδιο πόλεως, και ότι η αύξηση αυτή αντιστάθμισε την απώλεια ενός μικρού τμήματος της ιδιοκτησίας.

38. Τέλος, η Κυβέρνηση υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα δεν απέδειξε ότι επικαλέστηκε ή παρουσίασε μία πράξη διαμαρτυρίας ενώπιον των εθνικών δικαστηρίων. Υποστηρίζει ως προς τούτο ότι δεν υπάρχει το παραμικρό ίχνος κατάθεσης μιας τέτοιας πράξης από τον σύζυγο της προσφεύγουσας σε οποιαδήποτε δημόσια αρχή.

39. Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι ούτε η ίδια ούτε ο πατέρας της δεν ήταν μέλη του συνεταιρισμού ο οποίος ζήτησε την εσπευσμένη δημοσίευση του διατάγματος και ότι δεν ήταν σε θέση να γνωρίζουν την ύπαρξη και το περιεχόμενο του διατάγματος αυτού πριν την δημοσίευσή του. Υποστηρίζει ότι το αμάχητο τεκμήριο σύμφωνα με το οποίο οι ιδιοκτήτες οι οποίοι δεν αντιτάχθηκαν στην έγκριση του σχεδίου πόλεως έχουν παραιτηθεί από όλα τα δικαιώματά τους επί της έκτασης την οποία αφορά το σχέδιο πόλεως συνιστά μία νομολογιακή κατασκευή η οποία δεν στηρίζεται σε οποιαδήποτε διάταξη νόμου.

40. Ισχυρίζεται ότι, μόλις έλαβαν γνώση της δημοσίευσης του νέου σχεδίου πόλεως, ο σύζυγός της και οκτώ ακόμη ιδιοκτήτες οι οποίοι θεωρούσαν ότι θίγονταν από το σχέδιο αυτό κατέθεσαν ενώπιον του Δήμου Αναβύσσου μία έγγραφη διαμαρτυρία κατά του Υπουργείου Δημοσίων Έργων.

41. Τέλος, ισχυρίζεται ότι, αν θεωρηθεί ότι η εξεταζόμενη κατάσταση είναι εκείνη της ελεύθερης εκδήλωσης εκ μέρους ενός ιδιοκτήτη της βούλησής του να

παραιτηθεί από το δικαίωμα κυριότητάς του, και όχι εκείνη της εφαρμογής ενός αμάχητου τεκμηρίου, τότε ο νόμος θα έπρεπε να περιβάλει αυτήν την εκδήλωση βούλησης με τις εγγυήσεις τις οποίες παρέχει μία συμβολαιογραφική πράξη μεταγεγραμμένη σύμφωνα με τις σχετικές διατάξεις του Αστικού Κώδικα.

42. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, σύμφωνα με την νομολογία του, το άρθρο 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το οποίο εγγυάται κατ'ουσίαν το δικαίωμα κυριότητας, περιέχει τρεις διακεκριμένους κανόνες (βλέπε, ιδίως, *James και λοιποί κατά Ηνωμένου Βασιλείου*, 21 Φεβρουαρίου 1986, § 37, série A no. 98). Ο πρώτος, ο οποίος διατυπώνεται στην πρώτη φράση του πρώτου εδαφίου και έχει γενικό χαρακτήρα, ορίζει την αρχή του σεβασμού της περιουσίας. Ο δεύτερος, ο οποίος υπάρχει μέσα στην δεύτερη φράση του ιδίου εδαφίου, αναφέρεται στην στέρηση της ιδιοκτησίας και την θέτει υπό ορισμένες προϋποθέσεις. Όσον αφορά τον τρίτο κανόνα, ο οποίος έχει καταχωριστεί στο δεύτερο εδάφιο, αυτός αναγνωρίζει στα συμβαλλόμενα Κράτη την εξουσία, μεταξύ άλλων, να ρυθμίζουν την χρήση των αγαθών σύμφωνα με το δημόσιο συμφέρον. Ο δεύτερος και ο τρίτος κανόνας, οι οποίοι αφορούν ειδικά παραδείγματα προσβολών του δικαιώματος κυριότητας, πρέπει να ερμηνεύονται υπό το φως της αρχής που καθιερώθηκε από τον πρώτο (*Brunckrona κατά Φινλανδίας*, αριθ. 41673/98, §§ 65-69, 16 Νοεμβρίου 2004, και *Broniowski κατά Πολωνίας* [GC], αριθ. 31443/96, § 134, CEDH 2004-V).

43. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει επίσης οποιοσδήποτε προσφεύγων δεν μπορεί να παραπονεθεί για μία παραβίαση του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου παρά μόνον στον βαθμό που η διαδικασία την οποία αυτός καταγγέλλει αναφέρεται σε «αγαθά» των οποίων αυτός φέρεται να είναι δικαιούχος, με την έννοια της διάταξης αυτής (*Poronici και Dumitrescu κατά Ρουμανίας*, αριθ. 31549/96, § 44, 4 Μαρτίου 2003). Η ελπίδα να αναγνωρισθεί η επιβίωση ενός παλαιού δικαιώματος κυριότητας το οποίο είναι από πολύ καιρό αδύνατον να ασκηθεί πραγματικά δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «αγαθό» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου (*Malhous κατά Δημοκρατίας της Τσεχίας* (déc.), [GC], αριθ. 33701/96, 13 Δεκεμβρίου 2000).

44. Όσον αφορά εν προκειμένω την δυνατότητα για την προσφεύγουσα να επικαλεστεί ένα δικαίωμα επί ενός αγαθού με την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου, το Δικαστήριο παρατηρεί ότι τα πραγματικά περιστατικά είναι τα ακόλουθα. Η εν λόγω ιδιοκτησία ανήκε αρχικά στον πατέρα της προσφεύγουσας, δυνάμει ενός τίτλου ιδιοκτησίας που παραχωρήθηκε από την

Αγροτική Τράπεζα της Ελλάδος και μεταγράφηκε στα βιβλία μεταγραφών του υποθηκοφυλακείου της Κερατέας. Το ακίνητο συμπεριλήφθηκε στην συνέχεια, μαζί με όμορα ακίνητα άλλων ιδιοκτητών, στην επέκταση του σχεδίου πόλεως του Δήμου Αναβύσσου. Ένα τμήμα των εκτάσεων αυτών απαλλοτριώθηκε για την χωροθέτηση κοινόχρηστων χώρων (δημόσιες πλατείες, οδοί, άλση και κήποι). Το νέο σχέδιο πόλεως είχε αποφασιστεί και εκπονηθεί, όχι με πρωτοβουλία του Δήμου Αναβύσσου, αλλά από τους ίδιους τους παρόδους ιδιοκτήτες οι οποίοι είχαν συγκεντρωθεί σε έναν οικοδομικό συνεταιρισμό. Ούτε η προσφεύγουσα ούτε ο πατέρας την ήταν μέλη του συνεταιρισμού αυτού.

45. Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η προσφεύγουσα παραπονείται κατά κύριο λόγο για το γεγονός ότι τα εθνικά δικαστήρια κατέληξαν στο ότι αυτή και ο πατέρας της είχαν παραιτηθεί από το δικαίωμα κυριότητάς τους επί ενός τμήματος του ακινήτου του το οποίο απαλλοτριώθηκε με την ενέργεια της εφαρμογής ενός αμάχχου τεκμηρίου, στηριζόμενα στην απουσία αντίδρασης εκ μέρους τους για την υιοθέτηση ενός διατάγματος που τροποποιούσε το σχέδιο πόλεως.

46. Κατά την γνώμη του Δικαστηρίου, αυτή η προσέγγιση των εθνικών δικαστηρίων του φαίνεται δικαιολογημένη, λαμβανομένων υπόψη των ακολούθων στοιχείων:

47. Κατά πρώτο λόγο, όσον αφορά τον ισχυρισμό σύμφωνα με τον οποίο ο πατέρας της προσφεύγουσας αγνοούσε το 1965 την πρόθεση του Δήμου Αναβύσσου να τροποποιήσει το σχέδιο πόλεως και την επικείμενη υιοθέτηση του σχετικού διατάγματος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι μία ομάδα εννέα ιδιωτών είχαν διαμαρτυρηθεί στο δημοτικό συμβούλιο για την προσβολή που φέρεται να έγινε στο δικαίωμα κυριότητάς τους από το σχέδιο της χάραξης δρόμων πάνω στις εκτάσεις τους (πιο πάνω παράγραφος 5).

48. Κατά δεύτερο λόγο, όσον αφορά την έγγραφη πράξη διαμαρτυρίας η οποία είχε κατατεθεί στις 30 Μαΐου 1966 στον Δήμο Αναβύσσου (πιο πάνω παράγραφος 8), το Δικαστήριο θεωρεί ότι η προσφυγή στην αποστολή μιας απλής επιστολής διαμαρτυρίας στον δήμο, αντί για ένα ένδικο μέσο με τον προσήκοντα τύπο, δεν μπορούσε από την φύση της να απολήξει σε ένα βέβαιο και μόνιμο αποτέλεσμα για την προσφεύγουσα, ανεξάρτητα από την ευνοϊκή ή την δυσμενή έκβαση που θα μπορούσε να έχει ένα τέτοιο μέσο.

49. Κατά τρίτο λόγο, το Δικαστήριο σημειώνει ότι η πρώτη σοβαρή αντίδραση της προσφεύγουσας υπέρ των θέσεών δεν έλαβε χώρα παρά μόνον

σαράντα έτη αργότερα μετά τα πραγματικά περιστατικά στα οποία οφείλεται η επικαλούμενη ζημία της, ήτοι στις 9 Ιουνίου 2006, όταν αυτή απευθύνεται στο πολεοδομικό γραφείο Μαρκόπουλου (πιο πάνω παράγραφος 12).

50. Στην βάση της δικογραφίας που είχε στην διάθεσή του, το εφετείο έκρινε, στην με αριθμό 6098/2001 απόφασή του, ότι μέχρι την δημοσίευση του διατάγματος της 23 Μαρτίου 1965, ούτε ο πατέρας της προσφεύγουσας ούτε η ίδια και ο σύζυγός της οι οποίοι ισχυρίζονταν ότι ασκούσαν πράξεις νομής επί του εν λόγω ακινήτου από το 1958, αντιτάχθηκαν με οποιονδήποτε τρόπο στην έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως συνεπεία της οποίας αυτοί παραιτήθηκαν από το δικαίωμα κυριότητάς τους επί του επιδικίου αγροτεμαχίου. Ο Άρειος Πάγος επικύρωσε την απόφαση του εφετείου, υιοθετώντας το αιτιολογικό που εκθέτονταν σε αυτήν. Όμως, κατά την γνώμη του Δικαστηρίου, μία αντίδραση τόσο όψιμη εκ μέρους της προσφεύγουσας δεν μπορούσε παρά να είναι καταδικασμένη σε αποτυχία.

51. Τέλος, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, ούτε ενώπιον του μονομελούς πρωτοδικείου ούτε ενώπιον του εφετείου, η προσφεύγουσα δεν κατέθεσε μία αίτηση αναγνώρισης της ιδιότητάς της ως δικαιούχου της αποζημίωσης απαλλοτρίωσης – μία διαδικασία η οποία διακρίνεται εκείνης για τον καθορισμό του ύψους της αποζημίωσης -, κάτι που θα μπορούσε να επιτρέψει μία περισσότερο εμπεριστατωμένη εξέταση των ισχυρισμών της περί αγνοίας, την εποχή εκείνη, των συνεπειών του νέου σχεδίου πόλεως. Η πράξη με αριθμό 5/2006 της 9 Ιουνίου 2006, η οποία εκδόθηκε μετά από αίτημα της προσφεύγουσας από το πολεοδομικό γραφείο Μαρκόπουλου (πιο πάνω παράγραφος 12), δεν μπορούσε να ισχύει ως αναγνώριση αυτής της ιδιότητας της δικαιούχου της αποζημίωσης, ιδιότητα που δεν μπορούσε να βεβαιωθεί παρά μόνον από μία δικαστική απόφαση.

52. Όμως, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, η προσφεύγουσα δεν μπόρεσε να αποδείξει ότι, κατά τον χρόνο αυτών των αποφάσεων των εθνικών δικαστηρίων, οι οποίες δεν φαίνονται ούτε παράλογες ούτε αυθαίρετες, ήταν κυρία του εν λόγω ακινήτου.

63. Λαμβανομένων υπόψη των σκέψεων αυτών, το Δικαστήριο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν θα μπορούσε να υποστηρίξει ότι διαθέτει ένα «αγαθό» με την έννοια του άρθρου 1 του Πρώτου Πρωτοκόλλου. Κατά συνέπεια, η σχετική αιτίαση πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτη λόγω ασυμβατότητας *ratione materiae* προς τις διατάξεις του Πρώτου Πρωτοκόλλου.

B. Επί της επικαλούμενης παραβίασης του άρθρου 6 § 1 της Σύμβασης

54. Επικαλούμενη το άρθρο 6 § 1 της Σύμβασης, η προσφεύγουσα παραπονείται διότι ο Άρειος Πάγος δεν αιτιολόγησε επαρκώς την απόφασή του.

55. Η Κυβέρνηση υπογραμμίζει ότι ο Άρειος Πάγος ευθυγραμμίστηκε πλήρως προς την αποστολή του ως ανωτάτου δικαστηρίου το οποίο αποφαινεται μόνον επί νομικών ζητημάτων. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι ο Άρειος Πάγος δεν επανεξετάζει μία υπόθεση ως δικαστήριο της ουσίας, αρκεί σε αυτόν να διαπιστώσει ότι η αιτιολογία της αναιρεσιβαλλόμενης απόφασης είναι επαρκής και αξιόπιστη στην βάση των πραγματικών περιστατικών που έγιναν δεκτά από τα κατώτερα δικαστήρια κατά την άσκηση της διακριτικής ευχέρειάς τους και τα οποία δεν μπορούν να ελεγχθούν από ένα αναιρετικό δικαστήριο.

56. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι, αν και το άρθρο 6 § 1 υποχρεώνει τα δικαστήρια να αιτιολογούν τις αποφάσεις τους, δεν μπορεί εν τούτοις να εκληφθεί ότι απαιτεί μία λεπτομερή απάντηση σε έκαστο επιχείρημα. Η έκταση της υποχρέωσης αυτής μπορεί να ποικίλλει ανάλογα με την φύση της απόφασης. Πρέπει, επίσης, να λαμβάνεται υπόψη ιδίως η ποικιλία των μέσων τα οποία μπορούν να εγερθούν από έναν διάδικο ενώπιον της δικαιοσύνης και οι διαφορές μέσα στα συμβαλλόμενα Κράτη όσον αφορά τις νομικές διατάξεις, τα έθιμα, τις αντιλήψεις της θεωρίας, την παρουσίαση και την σύνταξη των αποφάσεων του κάθε βαθμού δικαιοδοσίας. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο το ζήτημα του κατά πόσον ένα δικαστήριο έχει αθετήσει την υποχρέωσή του να αιτιολογήσει που απορρέει από το άρθρο 6 της Σύμβασης δεν μπορεί να εξεταστεί παρά μόνον υπό το φως των περιστάσεων της υπόθεσης (*Γκόρου κατά Ελλάδας* (αριθ. 2) [GC], αριθ. 12686/03, § 37, 20 Μαρτίου 2009, και *Κουτσολιόντος και Πανταζής κατά Ελλάδας*, αριθ. 546058/09 και 5450/09, § 53, 22 Σεπτεμβρίου 2015).

57. Εν προκειμένω, το Δικαστήριο σημειώνει ότι, αφού επανέλαβε τους λόγους της απόφασης του εφετείου, ο Άρειος Πάγος την επικύρωσε. Ως προς τούτο, το Δικαστήριο διαπιστώνει ότι ο Άρειος Πάγος υπενθύμισε την νομολογία του και παρείχε μία λεπτομερή ερμηνεία των διατάξεων οι οποίες εφαρμόζονται επί σχεδίων πόλεων και κοινοχρήστων χώρων, και ιδίως του άρθρου 1 του διατάγματος 690/1948 (πιο πάνω παράγραφος 26). Ο Άρειος Πάγος ερμήνευσε επίσης τις διατάξεις τις σχετικές με την έκφραση «επισπεύσαντες την διαδικασία» (πιο πάνω παράγραφος 27). Στην συνέχεια, αυτός έκρινε ότι, απορρίπτοντας το αίτημα της προσφεύγουσας για τον λόγο ότι αυτή είχε παραιτηθεί σιωπηρώς από

τα δικαιώματά της και δεν είχε επομένως ενεργητική νομιμοποίηση, το εφετείο είχε ορθά ερμηνεύσει και εφαρμόσει το άρθρο 1 του διατάγματος 690/1948 και τα άρθρα 966 έως 968 του Αστικού Κώδικα. Υπενθύμισε ότι δεν ήταν αρμόδιο να επανεξετάσει τα πραγματικά περιστατικά τα οποία έγιναν δεκτά από το εφετείο και ότι το τελευταίο είχε διαπιστώσει ότι ούτε η προσφεύγουσα ούτε ο πατέρας της είχαν αμφισβητήσει την έγκριση του νέου σχεδίου πόλεως ούτε είχαν αντιταχθεί σε αυτό πριν από τις 23 Μαρτίου 1965, γεγονός το οποίο επέφερε την εφαρμογή του τεκμηρίου ότι αυτοί είχαν παραιτηθεί από τα δικαιώματά τους.

58. Υπό το φως των όσων εκτίθενται πιο πάνω, το Δικαστήριο θεωρεί ότι, υπό τις προκείμενες συνθήκες, ο Άρειος Πάγος αιτιολόγησε επαρκώς την απόρριψη της εν λόγω αίτησης αναίρεσης. Έπεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ'εφαρμογήν του άρθρου 35 §§ 3 α) και 4 της Σύμβασης.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

Συντάχθηκε στην γαλλική γλώσσα και στην συνέχεια κοινοποιήθηκε εγγράφως στις 21 Ιανουαρίου 2021.

(υπογραφή)

Renata Degener

Αναπληρώτρια Γραμματέας

(υπογραφή)

Erik Wennerström

Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση του συνημμένου εγγράφου από τα γαλλικά.

Αθήνα, 5 Μαρτίου 2021

Ο μεταφραστής

Αλέξανδρος Πετρουτσόπουλος